

szólni” (Nagy Sándor lelkész). Nos, ilyen Bitskey Ella kötetbeli hangolása. Egy szép dallam, mely hamisítatlanul magyar és lelki. Máté 18:19-ben mondja Megváltónk: „Bizony mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nékik az én mennyei Atyám.” Az olvasók egy szimfóniában vannak a mű olvastán az anyaországban és a távoli választott hazában is. Ez a komponálás legnagyobb sikere. Mert mindkettőt ugyanahhoz a hangvillához hangolták, ez az egyik feltétele a szimfóniának, és egymással is összhangban állnak. Megszólal: a szép! És ha ez a szimfónia egy közösségben szólal meg, mert a gyülekezet valamennyi tagja ráhangolódott, akkor a magyar gyülekezet szép, vonzó, követésre méltó írásra talál.

Bitskey Ella így lesz példává minden elsodródott magyar számára egész Amerikában, s legújabbán az európai szerencsepróbálók körében is. Ő tudja jól, hogy a világ nem lesz sosem ilyen és ennyire lehetséges, mert tudja, hogy minden eltűnik azon a ponton, ahol ő élt, teljesített szolgálatot a magyar közösségben, ezért átérzi: valakinek meg kell állítania egy rövid időre az órát, és lejegyezni mindent, ami ott történik. Ez a felelősség együtt ébred abban a keserűségben, hogy egyedül ezt nem tudja megtenni, mert annyi az esemény, és nagyon kevés a tollforgató. Fájdalom, hogy mennyi, de mennyi történet esik ki az idő metronóm kíséretében, míg a homokórán lehull megannyi magyar élet, és megannyi közösségi cselekedet tűnik el a semmibe. Ezért kell nagyon megbecsülni Ella asszonyt, mert százezrek helyett végzi a nemzet-történelem palettáján a dokumentálást. Kötetében 110 fejezetben éled újra valami nagyszerűség, a megismételhetetlenség listájáról a fekete-fehér múlt (városképekkel, szállodákkal, emberekkel) és a színes, kézzel fogható, szemet gyönyörködtető jelen. Ez az ő szimfóniája!

Szolgálatának betöltése teljes képtelenség Isten Lelkének folyamatos áldása, vezetése, ereje, világossága nélkül! Emberileg lehetetlen az ő vallomása, hogy minden cselekedetet, történetet, hirtelen találkozást egy jelenséggel leírjon. Mégis, legalább megpróbálja. Meglátja azt az utat, amelyen ő akar tudósítani, figyelmünket vezetni. Hatalmas elhatározás és gyönyörű eredmény ez a 220 oldalas jegyzet.

Nem tudni, ki milyen hőfokon olvassa ezt a könyvet. E sorok írójaként minden mozaik nagyon élvezetes volt, s nem csak azért, mert számos helyet újra bejártam gondolatban, ahol megfordultam, de mind a 110 leírás magával ragadó élményt jelentett.

(Szent Maximilian Lap- és Könyvkiadó, Miskolc, 2017)

Kovács Daniela

Térdelhajtva József Attila emléke előtt

Ünneplőt öltünk

Ma lombot tűznek águkra a fák,
a bokrok zöldjén gyémántfény lobog,
könnyű a csend, a Duna lág habját
fésüli át az aranyló homok.

Ünnepre készül a magyar lélek,
a gondcserjén ma rigmus csirázik,
sietek, ha árnyékkodba érek,
tán szívem kertje is kivirágzik.

Sietek. Mint láncát eldobált rab,
mint orgonán a zajtalan futam,
s nézd, könnyed árnyként, min a fény átcsap,
lelkem lelked ablakához suhan.

Ó, ha ma látnád magad, ha látnád,
hogy minden száj fölött neved ível,
széttépnéd a fekete múlt láncát,
és nem cserélnél sorsot senkivel.

Hisz általad lett ünnep a líra,
a költészet ma miattad érték,
s ma úgy tekintünk csillagainkra,
mint sajátjaira fönn a kék ég.

Acélos bizonyossággal

December három. Az Idő megáll,
gyászba borul a sápadt téli ég,
hetvenkilenc év fanyar füstje száll,
s belenyuvad az egész délvidék.

A sínek mentén fakó, ködös fény
támolyog árván. Valamit keres.
Lüktetni kezd a szilárd, tömör fém,
fölötte már a múlt szárnya verdes.

Egyre csak rí, panaszos jajszavát
tördeli-hordja a dermesztő szél,
bejár minden árnyéklakta tanyát,
s mindenkinek Rólad, Rólad beszél.

Égő lángként gyötri, marja mellét
a hetvenkilenc éves szegényfolt.
Koholmány! – szajkózza. Mesebeszéd!
Nem önkezü halál. Baleset volt!

Teledre tél jött

Hiába vágytál Te nagy tüzet rakni,
 hogy melegedjenek az emberek,
 hiába vágytál értük kárhozthatni,
 fájó közöny munkált erőd felett.

Zúzmarás ma is minden emberáлом,
 jeges szél fú a lankadt ereken,
 sóhajra halkul ma is minden szájon
 a vágy, a láng, a láz, a szerelem.

És nincs az a tűz, jaj, nincs az a meleg,
 mely fölhevítné csontkemény szívünk,
 konok fásultság rabságában remeg,
 s úgy halunk el, hogy sosem volt hitünk.

A Szépség koldusának

Hány kusza álom sompolygott melletted,
 de sose jutottál messzebb a vágynál,
 s bár harminckét nyár szépsége megejtett,
 ugyanannyi telet keresztülfáztál.

Mily parányi csöpp volt, amire vágytál,
 mégse váltotta valóra azt senki,
 míg te egymillió lelket tápláltál,
 tiédet nem tudták viszonyszeretni.

De úgy hordtad bölcs türelmedet végig,
 mint Krisztus hordta a töviskoronát,
 s hiába gázoltál bánatban térdig,
 szívedre húztad a világ nyomorát.

Hamvas tenyered nem szorult ökölbe,
 míg fogukat fenték rád a nagy urak,
 ha be is fogtak álnok, buta pörbe,
 csak nemes lelkedet vitted tanúnak.

Jaj, ma hogy óvnának, hogy védenének,
 most, hogy mindörökké fogva tart a rög,
 habár jól tudom, ma se értenének,
 hisz nem te kiáltasz, a föld dübörög.

Veritas vincit

December három. Szárszó borús egén
 ma újra gyászszalagként feszül az éj,
 s a vassal kivert pálya végetlenjén
 örökmécsként ég a karcsú holdkaréj.

Az állomás fölött síri csönd terül,
 s míg fészkeire gondol minden elmenő,
 egy vonatárny a vastalpakra vetül,
 és a nyolcvanéves múlttal egybenő.

Sípszó jajdul, a halál acélsipja,
 a szél is ríni kezd, a sín megreteg,
 s míg a szégyen-könnyét eléd gurítja,
 felnyílnak benne a sosem forrt sebek.

Jaj, hiszen ő látta, szemtanúja volt,
 és igazságért kiált nyolcvan éve.
 „Önkezűség? Koholmány, csúf szégyenfolt!”
 szajkózza, hogy a becsületed védje.

De senki sem figyel, szavát nem hallják,
 mindhiába üvölt, mindhiába sír,
 ám egyre hinti az igazság magját,
 talán egy napon a való győzni bír.

Rívó kürtként vallo

Mióta nem vagy, nem változott semmi,
 nem lett az élet se jobb, se több, se szebb,
 ma sem tudunk se megállni, se menni,
 tömjénfüst szálldos életlángunk felett.

„A semmi ágán ül” a mi szívünk is,
 s a zord magányosság léket vág alánk,
 lenn szaporul a gazság, mint a pestis,
 s egyre terjed, mint parlagon a katáng.

Nincs ma se rend. Az iramodó jövőt
 ma sem vigyázzák a nemes angyalok,
 dívik még a rang, s a rang alatt nyögők,
 s a sorsunkkal játszó Horger Antalok.

Bóvli a tankönyv, a borítók között
 gyászos panasszal könnyezik a papír,
 de a gaz, aki a színpalak mögött
 tehetne ellene, hallgat, mint a sír.

A mai költő? Ne is akard tudni,
 nívódíjat nyer itt minden szómaszlag,
 nem fog a költészet viadalt futni
 a talmival, az ablakuk vakablak.

Rólad mit tart ez istenadta nemzet?
 Szentírásaként fénylik az álságos múlt,
 az önkezűségért mindenki megvet:
 „E költő úgy halt, hogy élni nem tanult.”



Az ifjú R mester (2006, linómetszet)